

Michael Scott

6. kniha

VEDMA

Tajomstvá

NESMRTEĽNÉHO

NICHOLASA FLATTELA

GOO
BOO

Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 6: Vedma

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Michael Scott

Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 6: Vedma – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

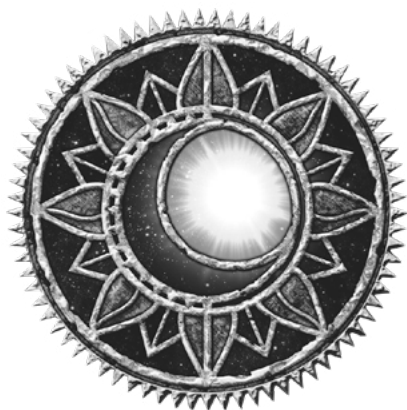
Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

6. kniha

VEDMA

Tajomstvá
NESMRTEĽNÉHO
{ NICHOLASA FLAMELA }

Michael Scott

COO
BOO

Michael Scott: The Enchantress: The Secrets of the Immortal Nicholas Flamel
Text copyright © 2012 by Michael Scott
Jacket art copyright © 2012 by Michael Wagner
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC.
Translation © Jana Cvoligová Kyselová, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného
súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4181-1
ISBN e-knihy 978-80-566-4194-1 (I. zverejnenie, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-566-4195-8 (I. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4196-5 (I. zverejnenie, 2024) (mobi)

KNIHY SÉRIE
TAJOMSTVÁ NESMRTEĽNÉHO
NICHOLASA FLAMELA:

Alchymista (1. kniha)

Mág (2. kniha)

Čarodejnica (3. kniha)

Nekromant (4. kniha)

Zradca (5. kniha)

Vedma (6. kniha)

Venujem pamiatke svojho otca Michaela Scotta.

Consummatum est.

Som legenda.

Kedysi som hovorieval, že smrť nado mnou nemá nijakú moc. . . že choroba sa ma nemôže dotknúť.

Ale to už neplatí.

V tejto chvíli viem presný dátum svojej aj manželkinej smrti — zomrieme dnes.

Narodil som sa roku Pána tisícristotridsať, čiže pred viac než šesťstosedemdesiatimi rokmi. Žil som dlho a bol som nesmrteľný, ale nie nezraniteľný. S Perenelle sme odjakživa vedeli, že tento deň raz nadíde.

Prežil som úžasný a dlhý život a ľutujem len máločo. Za tie roky som bol všetkým možným — lekárom aj kuchárom, kníhkupcom aj vojakom, učiteľom jazykov a chémie, mužom zákona i zlodejom.

A potom ešte alchymistom.

Ja aj Perenelle sme boli obdarení — alebo prekliati? — nesmrteľnosťou a bojovali sme proti zlobe Temných Starších. Dozerali sme na nich a popritom sme hľadali dvojčatá z legendy — zlaté a strieborné, slnko a mesiac. Vždy sme si mysleli, že nám pomôžu brániť túto planétu.

Mýlili sme sa.

Teraz sa blíži koniec a dvojčatá zmizli. Vrátili sa v čase o desaťtisíc rokov na ostrov Danu Talis, kde sa všetko začalo. . .

Dnes nastane koniec sveta.

Dnes obaja zomrieme — ak nás nezabije ruka alebo pazúry nejakého Staršieho či netvora, skolí nás staroba. Moja milovaná manželka mi predĺžila život o jediný deň, no zaplatila za to broznú cenu.

Jedinou útechou mi môže byť, že naposledy vydýchame spoločne.

Ale zatiaľ ešte žijeme a bez boja sa nevzdáme, pretože ona je čarodějnice a ja som nesmrteľný alchymista Nicholas Flamel.

Z Denníka Nicholasa Flamela, alchymistu

*Zapísané vo štvrtok 7. júna
v San Franciscu, mojom adoptívnom meste*

ŠTVRTOK

7. júna

Prvá kapitola

*M*alé krištáľové zrkadlo pochádzalo z dávnych čias.

Bolo staršie ako ľudstvo a jestvovalo ešte skôr než Starší, Archóni a dokonca aj ich predchodcovia Pradávní. Bol to artefakt vytvorený Pánmi Zeme, ktorý vyplavilo, keď bol ostrov Danu Talis vytrhnutý z pravekého morského dna.

Zrkadlo celé stáročia viselo na stene v bočnej miestnosti Slniečného paláca Danu Talis. Malému krištáľovému obdĺžniku v obyčajnom čiernom ráme, ktorý nebol z dreva, kovu ani kameňa, sa snažili prísť na koreň celé generácie Veľkých Starších a potom aj Starších.

Hoci vyzeral ako zrkadlo, skutočnosť naokolo neodrážal – na jeho povrchu bolo vidno len tieň a tí, čo sa prizreli zblíža, tvrdili, že zazreli náznak svojej lebky a kostí pod pokožkou. Občas – naozaj zriedka – niektorí vraveli, že na okamih zachytili vzdialené krajiny, polárne ľadové čiapy a rozľahlé púšte či vlhké a horúce džungle.

Počas niektorých dní v roku – v deň jarnej a jesennej rovnodennosti – a počas zatmení Slnka a Mesiaca sa zrkadlo chvelo a ukazovalo scény z neuveriteľných a nepochopiteľných čias a miest, exotické svety z kovu a chitínu, miesta, kde na nebi nežiarili hviezdy a na oblohe bez pohnutia viselo čierne slnko. Mnohé generácie učencov sa celý život usilovali tieto scény vysvetliť, no záhady zrkadla nedokázal rozlúštiť dokonca ani legendárny mág Abrahám.

Potom sa raz Starší Quetzalcoatl načiahol, aby zrkadlo narovnal, a bokom ruky sa zachytil o hranu rámu. Pocítil pichnutie, a keď sa odťahal, prekvapene zbadal, že sa zranil. Na krištáli sa rozprskla jediná kvapka krvi a zrkadlo sa odrazu vyčistilo. Povrch sa pod krivolakou cestičkou škvŕčiacej krvi zavlnil a Quetzalcoatl v tej chvíli zazrel divy.

... ostrov Danu Talis ležal v srdci rozľahlej ríše, ktorá sa súvisle rozkladala po celej planéte...

... ostrov Danu Talis, horiaci a zničený, sa v dôsledku zemetrasenia rozpadol na dve polovice a veľkolepé ulice aj mohutné budovy zhltnulo more...

... ostrov Danu Talis bolo sotva vidno pod vrstvou ľadu a nad pochovaným mestom sa vznášali ozrutné veľryby so špičatým pyskom...

... Danu Talis sa týčilo dokonalé a zlaté uprostred nekonečnej púšte...

Starší v ten deň zrkadlo ukradol a už ho nikdy nevrátil.

Štíhly Quetzalcoatl s bielou bradou, teraz žijúci v modernom svete, na jednoduchom drevenom stole rozťahal kus modrého

zamatu. Rukou s čiernymi nechtami ho uhladil a pozbieral nitky aj zrnká prachu. Potom doprostred látky uložil krištáľový obdĺžnik v čiernom ráme a opatrne ho poutieral spodkom svojej bielej ľanovej košele. Vyleštený povrch zrkadla neodrážal tvár Staršieho s orlím nosom, ale vírila na ňom sivá dymová panoráma.

Quetzalcoatl sa nahol nad zrkadlo, vytiahol si z rukáva košele špendlík a špičkou zatlačil do mäsitého bruška na palci. „Krv ti ako obeť dám...“ zamrmal v starobyľom jazyku Toltékov. Na hladkej pokožke sa mu pomaly zbierala rubínová kvapka krvi. „... niečo temné ide k nám.“ Podržal ruku nad zrkadlom a nechal kropaj dopadnúť na jeho povrch, ktorý sa okamžite zachvel a zamihotal. Na starodávnom krištáli zahrali dúhové farby, zo zrkadla sa začal dvíhať červený dym a napokon sa farby usadili a vytvorili obrazy.

Tisícročia pokusov a obrovské množstvá krvi – zväčša nie jeho – Staršieho naučili, ako má scény na krištáli usmerňovať. Zrkadlo postupom času nakrímil toľkou krvou, až nakoniec dospel k presvedčeniu, že do istej miery vníma a žije. Zadíval sa doň a zamrmal: „Ukáž mi San Francisco.“

Zrkadlo sa zahmlilo a potom ho zaplavilo biele a sivé svetlo. Quetzalcoatl sa znenazdajky ocitol vysoko nad mestom, kde sa vznášal a díval sa dolu na záliv.

„Prečo nehorí?“ uvažoval nahlas. „Prečo v uliciach nie sú netvory?“ Nesmrteľným ľuďom Niccolovi Machiavellimu a Billymu Kidovi dovolil vrátiť sa do San Francisca, aby vypustili stvorenia z ostrova Alcatraz do mesta. Žeby zlyhali? Alebo je ešte príliš skoro?

Obraz v krištáľovom zrkadle sa znovu zamihotal a ustálil sa na úzkom a dlhom ostrove Alcatraz. Quetzalcoatl zbadal vo vode pohyb. Naprieč zálivom čosi plávalo – škvrnu Alcatrazu to nechalo za sebou a mierilo to k mestu. Quetzalcoatl si pomädľil ruky. Nie, nie je príliš skoro. Zrkadlo použil práve včas na to, aby si pozrel trochu zmätku. Skazu mesta už nevidel poriadne dávno a dobré predstavenie mal odjakživa rád.

Farebný obraz znenazdajky zablikal a vytratil sa. Starší si znovu a potom ešte raz pichol do prsta špendlíkom a nakvapkal na krištáľ ďalšiu životnú miazgu, aby ho nakrmil. Zrkadlo sa opäť prebralo k životu a ostrý, trojrozmerný obraz mesta sa obnovil. Quetzalcoatl sa sústredil a odrazu akoby letel nadol smerom k rozbúrenej hladine s bielymi čiapočkami. Vo vlnách číhalo akési veľké a krútiace sa stvorenie – morský had. Starší prižmúril oči. Details sa mu rozoznávali ťažko, no zdalo sa mu, že tvor má viac než jednu hlavu. Spokojne prikývol, lebo sa mu to páčilo. Bola to pekná čerešnička na torte a navyše mu pripadalo rozumné poslať morské stvorenia do mesta ako prvé. Keď si predstavil, ako sa potvora rúti ulicami, usmial sa a odhalil desivé zuby.

Starší sa díval, ako sa morský had ženie naprieč zálivom a otáča sa k jednému z mól trčiacich do vody. Zamračil sa, ale potom všetko pochopil a prikývol. Z mora vylezie na Embarcadero. Výborne – býva tam mnoho turistov, takže pritiahne veľkú pozornosť.

Na mori sa mihlo svetlo. Quetzalcoatl zazrel na vode jemný ligot modro-červenej olejovej škvrny a náhle si uvedomil, že morský had mieri rovno k nej.

Starší podvedome klesol ešte nižšie a hlavu sklonil k zrkadlu, až sa orlím nosom skoro dotýkal jeho povrchu. Cítil vôňu mora – soľ zmiešanú s takmer nebadateľným náznakom rozkladajúcich sa rýb a morských rias... a ešte niečo. Zavrel oči a zhlboka sa nadýchol. Mesto by malo smrdieť kovom a splodinami, pripáleným jedlom a záplavou neumytých tiel, lenže on zachytil pachy, ktoré tam nemali čo hľadať – ostrý závan mäty, sladkosť anízu a kvetinovú vôňu zeleného čaju.

Všetko pochopil práve vo chvíli, keď sa príšerné stvorenie – lotan – zdvihlo z mora a sedem hláv vystrelilo k víriacej červeno-modrej škrvne na hladine. Quetzalcoatl rozoznal aury aj farby – červená patrila Prometeovi a modrá nesmrteľnému človeku menom Niten. A odporný zápach mäty vo vzduchu sa spájal len s jediným mužom – alchymistom Nicholasom Flamelom.

Vtom ich zbadal stáť na konci móla. A áno, bola s nimi aj tá ženská – čarodejníca Perenelle, ktorú poznal z vlastnej trpkkej skúsenosti. Jeho jazyk automaticky našiel voľné miesto medzi zubami, odkiaľ mu vyrazila jednu z veľkých zadných stoličiek. Toto nie je dobré, vôbec to nie je dobré. Proti lotanovi stál zradcovský Starší a traja nesmrteľní patriaci k najnebezpečnejším a najsmrtiacejším ľuďom v pozemskej Ríši tieňov.

Quetzalcoatl zaťal ruky do pästí, až sa mu nechty ostré ako britva zarezali do kože na dlaniach. Na zrkadlo kvapkala riedka krv a udržiavala obrazy pri živote. Jeho tmavé oči ich uprene sledovali.

... Lotan sa obrátil, aby do seba nasal auru...

... vynoril sa z vody, balansoval na chvoste a všetkých sedem hláv s otvorenými papuľami sa vrhlo dopredu, aby sa nakrmili...

... na okamih vzbĺkol zelený oheň a zavanul prenikavý zápach mäty.

„Nie!“ zasyčal Starší, zatiaľ čo sledoval, ako sa lotan premieňa na malé vajíčko s modrými žilkami a padá alchymistovi do natiahnutej ruky. Flamel ho triumfálne vyhodil do vzduchu, kde si ho uchmatla krúžiaca čajka a v celku ho prehltla.

„Nie! Nie, nie, nie, nie, nie...“ zavýjal Quetzalcoatl rozzúrene. Tvár sa mu zachmúrila a skrútila, až nabrala sploštený hadí vzhľad, aký kedysi desil Mayov aj Aztékov. Z úst mu vyrazili ostré zuby, oči sa mu zúžili a tmavé vlasy mu stvrdli na pichliače, rozprestierajúce sa okolo tváre. Keď tresol po stole, prastaré drevo prasklo, a keby nebolo jeho bleskových reflexov, zrkadlo by spadlo na zem a rozbilo by sa.

Zúrivosť ho prešla rovnako rýchlo, ako ho zachvátila.

Quetzalcoatl sa zhlboka nadýchol, rukou si prehrabol zježené vlasy a uhladil si ich. Billy s Machiavellim mali jedinú úlohu – vypustiť do mesta zopár netvorov. Tri či štyri by stačili. Dva by boli prijateľné a dokonca aj jeden, ideálne veľký so šupinami a zubami, by bol lepší ako nič. Lenže im sa to nepodarilo a za svoje zlyhanie neskôr zaplatia. Ak vôbec prežijú!

Starší potreboval dostať potvory z ostrova, ale to si vyžadovalo, aby boli Flamelovci a ich kamoši – Starší aj nesmrteľní – zamestnaní inde.

Očividne nadišiel čas, aby Quetzalcoatl vzal veci do vlastných rúk. Keď sa z ničoho nič usmial, odhalil zuby ostré ako ihly. V svojej Ríši tieňov mal zbierku domácich miláčikov, ktorých by ľudia nazvali netvory. Mohol by ich vypustiť, nech sa zahrajú. Lenže alchymista by sa s nimi nepochybne poráтал rovnako

ako s lotanom. Nie, potrebuje niečo väčšie, niečo oveľa dramatickejšie než zopár vyplznutých príšer.

Quetzalcoatl vzal z kuchynského stola svoj mobil a spamäti vyťukal číslo s losangeleskou predvoľbou. Po pätnástich zazvoneniach sa ozvalo chrapľavé vrčanie. „Ešte máš to vrecko zubov, čo som ti predal pred pár tisícročiami?“ spýtal sa Quetzalcoatl. „Chcel by som ho kúpiť naspäť. Načo? Chcem dať Flamelovcom príučku... a, pravdaže, zamestnať ich, kým dostanem potvory z ostrova,“ dodal chvatne. „Koľko zaň chceš? Nič! Áno, samozrejme, že sa môžeš dívať. Stretnime sa na vyhliadke Vista Point, postarám sa, aby naokolo neboli nijakí ľudia.“

„Niečo temné ide k nám...“ zašepkal Quetzalcoatl. „A mieri to rovno k tebe, alchymista. Rovno k tebe.“

Druhá kapitola

Sophie Newmanová otvorila oči. Ležala na bruchu v tráve, ktorá bola príliš zelená na to, aby mohla byť prírodná, a na dotyk jej pripomínala hodváb. Tvár mala pritisnutú na kvety, aké v jej svete nikdy nerástli – boli to drobné výtvary z ťahaného skla a stvrdnutej živice.

Prevrátila sa na chrbát, pozrela nahor... a vzápätí okamžite znovu zažmúрила oči. Pred pár sekundami sa nachádzala na ostrove Alcatraz v Sanfranciskom zálive, kde sa v chladnom vzduchu s vôňou soli vznášal zápach surovej sily a smrad zoologickej záhrady spôsobený priveľkým množstvom potvor natlačených na jednom mieste. Teraz bol vzduch čistý, svieži a naplnený exotickými pachmi. Sophie na tvári cítila horúce slnko, ktoré jej na sietnicu priam vypálilo oslepujúce obrazy. Keď znovu otvorila oči, dívala sa, ako sa popred slnko čosi pohybuje. Žmúriac rozoznala ovál z krištáľu a kovu. „Ó!“ vydýchla prekvapene, načiahla sa a štuchla svojho brata. „Mal by si vstávať...“

Josh, ležiaci na chrbte, otvoril oko a zastonal, keď mu zreničku zasiahlo slnečné svetlo. Vzápätí si však uvedomil, čo práve videl, okamžite precitol a prudko sa posadil. „To je...“

„... lietajúci tanier,“ dopovedala Sophie.

Za nimi sa niečo pohlo, a keď sa obrátili, zbadali, že na trávnom úbočí nie sú sami. Doktor John Dee na všetkých štyroch s vytreštenými očami civel na oblohu, zatiaľ čo Virginia Darová sedela s prekríženými nohami vedľa neho a atramentovočierne vlasy jej povievali vo vetre.

„Vimána,“ vydýchol Dee. „Nemyslel som si, že v živote nejakú uvidím.“ Čupol si v tráve a užasnuto zísal na rýchlo sa približujúcu loď.

„Sme v Ríši tieňov?“ spýtal sa Josh a pohľadom preskočil z Deeho na Darovú.

Virginia zľahka pokrútila hlavou. „Nie, toto nie je Ríša tieňov.“

Josh vstal, zaclonil si oči a fascinovane vimánu pozoroval. Keď sa priblížila, všimol si, že je vyrobená z akéhosi mliečneho krištáľa lemovaného hrubou zlatou obručou. Ako tanier klesal k zemi, vzduch naplnili tiché infrazvukové vibrácie, a keď sa zostal vznášať pár centimetrov nad trávou, premenili sa na hlboké dunenie.

Sophie sa pozviechala na nohy a zastala vedľa svojho dvojčaťa. „Je nádherná,“ zašepkala. „Vyzerá ako nejaký drahokam.“ Opalizujúci krištál nemal jedinej chybičky a na zlatom leme lode boli vyryté drobné paličkové znaky.

„Kde to sme, Josh?“ šepla Sophie.

Josh pokrútil hlavou. „Nejde ani tak o to, kde sme... ale kedy,“ zamrmľal. „Vimány patria do najstarších mýtov sveta.“

Vrchná polovica oválu sa nehlučne otvorila, bočná časť sa stiahla a odhalila oslepujúco biely vnútrajšok.

V otvore sa zjavil muž so ženou.

Obaja boli vysokí, štíhli a mali výrazne opálenú pokožku. Na sebe mali biele keramické brnenie s vyrytými vzormi, piktogramami a hieroglyfmi pochádzajúcimi z mnohých jazykov. Ženie čierne vlasy boli ostrihané úplne nakrátko, zatiaľ čo muž mal vyholenú hlavu. Obom z tváre svietili žiarivé jasnomodré oči, a keď sa usmiali, ukázali drobné a dokonale biele zuby – všetky s výnimkou rezákov, ktoré boli neprirodzene dlhé a ostré. Keď ruka v ruke vystúpili z vimány a vykročili po tráve, kvety zo skla a živice sa im pod chodidlami roztápali na malé kvapôčky.

Sophie s Joshom podvedome ustúpili. Žmúrili do zapadajúceho slnka a oslepujúcich odrazov od brnenia dvojice a snažili sa rozoznať črty tváre muža aj ženy. Bolo na nich niečo neuveriteľne známe...

Dee znenazdajky zalapal po dychu, pritiahol si ruky aj nohy k telu a snažil sa vyzerat' čo najpokornejšie. „Páni,“ ozval sa. „Odpust'te mi.“

Muž so ženou si ho nevšimali, ďalej kráčali vo vytýčenom smere a obaja uprene hľadeli na dvojčatá. Napokon ich hlavy zakryli slnko a Sophie s Joshom zazreli ich tváre olemované svetlom.

„Sophie,“ prehovoril muž a jasnomodré oči sa mu natešene ligotali.

„Josh,“ dodala žena. Zľahka pokrútila hlavou a pery sa jej zvlínil v úsmeve. „Čakali sme na vás.“

„Mami? Oci?“ spýtali sa dvojičky jednohlasne. Urobili ďalší krok dozadu, zmätené a vystrašené.

Dvojica sa formálne uklonila. „Na tomto mieste nás volajú Isis a Osiris. Vitajte na Danu Talis, deti.“ Roztiahli ruky. „Vitajte doma.“

Dvojčatá na seba pozreli a ich vytreštené oči a otvorené ústa jasne hovorili o ich strachu a zmätku. Sophie sa naťahovala a stisla bratovi rameno. Hoci mali za sebou týždeň plný neuveriteľných objavov, toto už bolo vskutku priveľa. Dievča sa zo seba snažilo vytisnúť slová a položiť otázku, no ústa malo vyprahnuté a jazyk akýsi opuchnutý.

Josh preskakoval pohľadom z otca na matku a usiloval sa pochopiť, na čo sa díva. Muž so ženou vyzerali presne ako ich rodičia, Richard a Sara Newmanovci. Hlasy mali takisto rovnaké, no ich rodičia sú predsa v Utahu... s otcom sa rozprával len pred pár dňami. Hovorili o rohatom dinosaurovi z obdobia kriedy.

„Viem, že je to celkom šok,“ poznamenal Richard Newman – Osiris – s úsmevom.

„Ale verte nám,“ pridala sa Sara – Isis – upokojujúcim hlasom, „všetko pochopíte.“ Usmiala sa na nich. „Celý váš život smeroval k tomuto okamihu. Toto je váš osud, deti. Váš deň. A čo sme vám vždy vravievali?“ spýtala sa s úsmevom.

„Carpe diem,“ odpovedali obaja automaticky. „Využite deň naplno.“

„Čo...“ začal Josh.

Isis zdvihla ruku. „Aj na to bude čas. Keď nadídete správna chvíľa. A verte nám – toto je úžasná chvíľa. Tá najlepšia. Vrátili ste sa v čase o desaťtisíc rokov.“

Sophie s Joshom na seba pozreli. Vedeli, že po všetkom, čím si prešli, by sa mali zo stretnutia s rodičmi tešiť, no na celej

situácii bolo čosi neuveriteľne nesprávne. Dvojčatá mali tisíc otázok... a dvojica stojaca pred nimi im v podstate neodpovedala ani na jedinú.

Doktor John Dee sa pozviechal na nohy a starostlivo sa popoprašoval. Potom sa pretlačil okolo dvojčiat a dvojici v bielom brnení sa hlboko uklonil.

„Páni moji, je mi ctou – veľkou ctou –, že som sa znovu ocitol vo vašej prítomnosti.“ Zdvihol hlavu a obom pozrel do tváre. „Verím, že uznáte, že keby nebolo mňa, dvojčatá z legendy by sa k vám nedostali.“

Osiris naňho pozrel a na perách sa mu mihla ozvena úsmevu, aký predtým venoval dvojčatám. „Á, spoľahlivý doktor Dee, ktorý sa večne snaží využiť príležitosť...“ Keď vystrel pravú ruku dlaňou nadol, mág ju chvatne chytil a pritisol mu pery na prsty. „... a vždy bol aj bude hlupákom.“

Dee naňho rýchlo pozrel a pokúsil sa odtiahnuť, ale Osiris mu zachytil ruku. „Vždy som bol...“ začal mág vyplašene.

„... hlupák,“ odvrkla Isis.

Osirisovi po tvári preletel tieň, a keď ohrnul pery a odhalil ostré biele zuby, črty sa mu okamžite premenili na krutú masku. Holohlavý muž znenazdajky schmatol Deeho z oboch strán za hlavu, palce mu pritisol na líčne kosti a ťahal ho nahor, až kým sa mu nohy neodlepili od zeme. „A načo nám je hlupák... alebo, čo je ešte horšie, nepodarený nástroj?“ Osiris mal modré oči na rovnakej úrovni ako mág. „Pamätáš si deň, keď som ti daroval nesmrteľnosť, Dee?“ zašepkal.

Doktor sa začal brániť a oči mal odrazu vytreštené od hrôzy. „Nie,“ zalapal po dychu.

„Keď som ti povedal, že z teba môžem znova spraviť človeka?“ pokračoval Osiris. „*Athanasia-aisanabta*,“ vydýchol a potom od seba mága odhodil.

Dee preletel vzduchom, a keď pristál na zemi pri nohách Virginie Darovej, bol z neho už starec – zosušný a scvrknutý uzlík handier. Tvár sa mu strácala medzi vráskami, chumáče sivých vlasov mu vypadávali na hodvábnu trávnu naokolo, oči so sivým zákalom nabrali mliečny nádych, pery mu zmodreli a zuby sa mu uvoľnili v ďasnách.

Sophie s Joshom sa zdesene dívali na stvorenie, ktoré bolo len pred pár sekundami človekom plným života. Dee bol odrazu neuveriteľne starý, no stále žil a vnímal. Sophie sa zvrtila a zahľadela sa na muža, ktorý vyzeral ako jej otec, mal rovnaký hlas... a uvedomila si, že ho vôbec nepozná. Jej otec – Richard Newman – bol láskyplný a nežný muž. Takejto ľahostajnej krutosti by nikdy nebol schopný.

Osiris si všimol výraz na jej tvári.

„Súd' ma až vtedy, keď budeš mať všetky informácie,“ poznal ľadovým tónom.

„Zatiaľ si sa ešte nenaučila, Sophie, že v niektorých okamihoch je ľútosť slabosťou,“ dodala Isis.

Sophie začala krútiť hlavou, lebo s tým tvrdením nesúhlasila. Hoci ho predniesol hlas Sary Newmanovej, takéto zmýšľanie sa k nej vôbec nehodilo. Sophie matku odjakživa poznala ako láskavého a veľkodušného človeka.

„Doktor si ľútosť nikdy nezaslúžil. Tento muž v svojej honbe za Kódexom zabil tisíce ľudí a svojim ambíciám obetoval celé národy. Bez rozmýšľania by vás oboch zniesol zo sveta. Musíš

si pamätať, Sophie, že niektoré monštrá navonok ako netvory nevyzerajú. Nemrhaj svojou ľútosťou na ľudí ako Dee.“

Žena ešte ani nedohovorila, a Sophie už v myslí prebleskovali náznaky spomienok Čarodějnice z Endoru, v ktorých vystupovala dvojica známa ako Isis a Osiris. A Bosorka oboma opovrhovala.

Dee s obrovskou námahou zdvihol ľavú ruku k svojim pánom. „Slúžil som vám stovky rokov. . .“ zachripel. Úsilie ho vyčerpalo a on padol naspäť do trávy. Vráskavá koža na hlave sa mu stiahla a zvýraznila tvar lebky pod ňou.

Isis ho ignorovala. Hľadela na Virginiu Darovú, ktorá sa počas krátkeho rozhovoru ani nepohla. „Nesmrtelná. . . Svet sa skrz-naskrz zmení. Kto nie je s nami, je proti nám. A tí, čo sú proti nám, zomrú. Na čiu stranu sa postavíš, Virginia Darová?“

Nesmrtelná elegantne vstala, a keď zľahka zatočila drevenou flautou v ľavej ruke, nástroj vydal jediný rozochvený tón. „Doktor mi sľúbil svet,“ odpovedala. „Čo mi ponúkate vy?“

Isis sa pohla a od bieleho brnenia sa jej odrazili slnečné lúče. „Snažíš sa s nami vyjednávať?“ Staršia začala zvyšovať hlas. „Na to ani náhodou nemáš nárok!“

Darová znovu pokrútila flautou a vo vzduchu zavibroval nadpozemský nárek. Sklenené kvety naokolo sa rozsypali na prach. „Ja nie som Dee,“ odvetila Virginia ľadovo. „Nerešpektujem vás a nepáčiť sa mi. A jednoznačne sa vás nebojím.“ Naklonila hlavu nabok a preskočila zrakom z Isis na Osirisa. „Nezabúdajte, čo sa stalo poslednému Staršiemu, ktorý sa mi vyhrážal.“

„Svoj svet dostaneš,“ zastarel sa Osiris rýchlo a položil manželke ruku na plece.

„Aký svet?“

„Aký len budeš chcieť,“ odpovedal s neúprimným úsmevom na tvári. „Budeme potrebovať niekoho, kto nahradí Deeho.“

Virginia pôvabne prekročila starého sipiaceho muža. „Postarám sa o to. Aspoň dočasne,“ dodala.

„Dočasne?“ Osiris sa usmial.

„Kým nedostanem svoj svet.“

„Dostaneš ho.“

„V tej chvíli budeme vyrovnaní. Už vás nikdy neuvidím a vy ma nikdy nebudete otravovať.“

„Máš naše slovo.“

Isis aj Osiris sa obrátili k dvojčatám a znovu k nim natiahli ruky, no Sophie ani Josh sa za nimi nenačiahli. „Tak podťe,“ napomenula ich Isis a v hlase sa jej ozval náznak netrpezlivosti, vďaka čomu znela ako Sara Newmanová, akú poznali. „Musíme ísť. Máme kopu práce.“

Dvojčatá sa stále nehýbali.

„Chceme odpovede,“ ozval sa Josh vzdorovito. „Nemôžete od nás čakať, že len tak...“

„Sľubujem, že vám na všetky otázky odpovieme,“ skočila mu do reči Isis. Odvrátila sa a láskavý tón jej z hlasu zmizol. „Ale teraz musíme ísť.“

Virginia Darová sa chystala dvojčatá obísť, no zastala a zadívala sa na Josha. „Ak sú Isis s Osirisom vaši rodičia... čo ste potom zač?“ zaujímala sa. Obzrela sa na Deeho, potom sa odvrátila a vykročila ku krištáľovej lodi.

Sophie pozrela na brata. „Josh...“ hlesla.

„Nemám ani potuchy, čo sa deje, sestrička,“ odpovedal jej na nevyslovenú otázku.

Suché, chrapľavé zakašľanie pritiahlo ich pozornosť späť k Deemu. Hoci na oblohe žiarilo slnko a vzduch bol teplý, starec ležal zvinutý do kľbka, divoko sa triasol a ruky mal omotané okolo tela, aby sa zahrial. Dvojčatá počuli, ako mu drkocú zuby. Sophie si bez slova stiahla červenú flísovú bundu s kapucňou a podala ju bratovi. Josh na ňu chvíľu pozeral, ale nakoniec prikývol, urobil pár krokov a kľakol si vedľa Deeho. Opatrne cez neho bundu prehodil a zastrčil mu ju okolo pliec. Mág mu vďačne kývol a pritiahol si flísový materiál bližšie k telu. Biele oči mu od dojatia zvlhli.

„Mrzí ma to,“ prehovoril Josh. Vedel, čo je Dee zač aj čoho je schopný, no takúto smrť si podľa neho nezaslúžil nikto. Obzrel sa na Isis s Osirisom, ktorí práve nastupovali do vimány. „Nemôžete ho tu takto nechať,“ zvolal.

„Prečo nie? Mám ho radšej zabiť, Josh?“ spýtal sa Osiris so smiechom. „To by si chcel? Mám to urobiť, Dee? Môžem ťa zabiť hneď teraz.“

„Nie,“ odvetili Josh aj Dee jednohlasne.

„Štyristoosemdesiat rokov jeho života ho skrátka dobieha. Zakrátko zomrie prirodzenou smrťou.“

„Je to kruté,“ zastarela sa Sophie.

„Poviem ti úprimne, ak vezmem do úvahy, aké problémy nám v posledných dňoch narobil, podľa mňa som celkom milosrdný.“

Josh sa otočil späť k Deemu. Starec pohyboval zosušnými perami a prudko, namáhavo dychčal. „Len choď.“ Joshovi sa okolo zápästia ovinula ruka podobná pazúrom. „A keď budeš pochybovať, Josh,“ šepkal Dee, „riadi sa srdcom. Slová môžu byť falošné, obrazy a zvuky možno zmanipulovať, ale

srdce...“ Potľápkal Joshovi po hrudi. „Srdce ti vždy vraví pravdu.“ Znovu sa chlapcovi dotkol hrude a spod červeného trička verného fanúšika San Francisco 49ers sa zreteľne ozval šuchot papiera. „Och, nie, nie, nie.“ Mág sa zatváril sklamané. „Povedz mi, že to nie sú chýbajúce strany z Kódexu,“ zašepkal a hlas sa mu zlomil.

Josh prikývol. „Veru sú.“

Dee vybuchol v smiech, no z toľkej námahy mu telom otriasol mučivý kašeľ. Mág sa prehol a snažil sa lapiť dych. „Celý čas si ich mal pri sebe,“ zamrmľal.

Josh opäť prikývol. „Od samého začiatku.“

Dee v záchvate tichého smiechu zavrel oči a znovu sa uložil do hodvábanej trávy. „Bol by z teba výborný učeň,“ vydýchol.

Josh sa díval na zomierajúceho nesmrteľného, až kým ho nevyrušil Osiris. „Josh,“ oslovil ho rozhodným tónom. „Nechaj ho tak. Musíme ísť – musíme zachrániť svet.“

„Ktorý svet?“ spýtali sa Sophie s Joshom jednohlasne.

„Všetky,“ odpovedali Isis a Osiris spoločne.

Tretia kapitola

Povetrím sa niesol prenikavý škrekot.

Nízko nad Embarcadero v San Franciscu zletel kďdeľ papagájov – klinochvostov červenolícich so zeleným telom a s červenou hlavou – a presvišťal okolo troch mužov a jednej ženy stojacich pri drevenom zábradlí na okraji vody. Ostrý a hlasný zvuk sa rozliehal podvečerným vzduchom a najväčší a najsvalnatejší muž z trojice si pritisol ruky na uši.

„Neznášam papagáje,“ šomral Prometheus. „Sú hlučné, špinavé...“

„Chúdence, sú rozrušené,“ prerušil Nicholas Flamel jeho ponosovanie. Nozdry sa mu rozťahli pri hlbokom nádychu. „Vo vzduchu cítia aury.“

Prometheus položil alchymistovi na plece ťažkú ruku.

„Mňa skoro zožrala sedemhlavá morská príšera. Tiež som trochu rozrušený, ale nepočuješ ma, že by som tu vyvreskoval,“ namietol.

Tretí muž – so štíhlou postavou, s jemnými japonskými črtami a odetý v čiernom obleku – pozrel Prometeovi do širokej vráskavej tváre. „To síce nie, ale až do večera budeš *šomrat*.“

„Ak vôbec do večera prežijeme,“ zamrmal Prometheus. Vtom preletel papagáj tak blízko nich, že Staršiemu postrapatil šedivejúce vlasy a na jeho kockovanej košeli sa zjavil lepkavý biely fľakanec. Obor znechutene zvrátil tvár. „Fakt super... úplne perfektné! Môže byť tento deň ešte horší?“

„Mohli by ste všetci traja sklapnúť?“ oborila sa na nich žena. Zatlačila mincu do štrbiny pod modrým kovovým ďalekohľadom a nasmerovala zariadenie k ostrovu Alcatraz, ktorý ležal rovno pred nimi uprostred zálivu. Pokrútila kolieskom a zaostriala na budovy.

„Čo vidíš?“ spýtal sa Nicholas.

„Len trpezlivosť.“ Perenelle potriasla hlavou. Z vrkoča sa jej uvoľnilo viacero prameňov a čierno-strieborné vlasy jej povievali na chrbte. „Nič nezvyčajné. Na suchu je pokoj a vo vode tiež nič nevidím. Ale vo vzduchu nad ostrovom nie je ani jediný vták.“ Odstúpila od ďalekohľadu a pustila k nemu manžela. Pár sekúnd rozmýšľala a potom sa zamračila. „Je tam priveľké ticho.“

„Ticho pred búrkou,“ zamrmal Nicholas.

Prometheus sa ozrutnými predlaktami oprel o drevené zábradlie a zadíval sa ponad záliv. „No my vieme, že celý sú plné príšer a na ostrove sú Machiavelli s Billym aj Dee s Darovou. A Mars, Odin a Hel sa tam už tiež museli dostať...“

„Počkať,“ ozval sa odrazu Nicholas. „Vidím čln...“

„Kto ho riadi?“ vyzvedal Prometheus.

Nicholas pootočil veľký kovový ďalekohľad a zaostril na malé plavidlo, ktoré sa vynorilo spoza ostrova. Ťahali sa za ním spe-nené biele vlny.

Niten vyliezol na spodnú priečku dreveného zábradlia, pred-klonil sa a rukami si zaclonil hnedé oči. „V člne vidím jedného človeka. Je to Čierny jastrab. Je sám...“

„A kde sú ostatní?“ uvažoval Prometheus nahlas. „Vzal nohy na plecía?“

„Nie, hovoríme tu o Čiernom jastrabovi...“ Niten Staršieho zastavil, skôr než stihol myšlienku dopovedať. „Nezneuctuj jeho meno.“ Rozhodne pokrútil hlavou. „Makataimeshekiakiak je jedným z najodvážnejších bojovníkov, akých som kedy stretol.“

Traja nesmrteľní a Prometheus sledovali, ako čln nadskakuje na vlnách a mieri k pobrežiu.

„Počkajte...“ zvolal znenazdajky alchymista.

„Je niečo vo vode?“ spýtal sa Niten.

Nicholas cez ďalekohľad zbadal, že vo vlnách okolo člna sa pohojdáva tucet hláv pripomínajúcich tulene. Prižmúril oči, aby lepšie videl. Zrak sa mu síce s vekom zhoršil, ale rozoznal, že hlavy patria zelenovlasým mladým ženám. Boli krásne, až kým neotvorili ústa a neodhalili zuby pripomínajúce piraňu.

„Tulene?“ chcel vedieť Prometheus.

„Vo vode sú nereidy,“ odpovedal Nicholas. „A blížia sa ďalšie.“

Čln sa zakrátko priblížil natoľko, že stvorenia okolo neho už videli všetci štyria. Mlčky sa dívali, ako sa jedno dvíha z mora a pokúša sa vyliezť na palubu. Územčistý nesmrteľný s mede-nou pokožkou zabočil, a keď do bytosti s rybím chvostom vrazil trupom plavidla, zletela naspäť do vody. Čierny jastrab

potom čln otočil v takom malom kruhu, až ho skoro prevrátil, namieril do skupinky nereíd a hnal sa rovno k nim. Keď sa rozprchlí, svojím pohybom spenili vodu.

„Náročky sa snaží zamestnať nereidy,“ zhodnotil Niten. „Chce ich udržať čo najďalej od ostrova.“

„Čo znamená, že Mars s ostatnými sa dostali do problémov,“ dodal Prometheus a obrátil sa k Nicholasovi. „Musíme im pomôcť.“

Nicholas pozrel na Perenelle. „Čo by sme podľa teba mali robiť?“

Jej tvár rozžiaril nebezpečný úsmev. „Podľa mňa by sme mali na ostrov zaútočiť.“

„Akože my štyria?“ spýtal sa pobavene.

Perenelle sa predklonila, a keď sa čelom dotkla manželovho, zahľadela sa mu hlboko do očí. „Toto je posledný deň našich životov, Nicholas,“ prehovorila potichu. „Vždy sme žili v ústraní, držali sme sa v tieňoch, šetrili sme si energiu a auru sme takmer nepoužívali. Už to robiť nemusíme. Myslím si, že nadišiel čas, aby sme Temným Starším pripomenuli, prečo sa nás kedysi báli.“

Štvrtá kapitola

Vimána rukma sa triasla a motor zavýjal. Obrovská trojuholníková lietajúca loď bola poškodená v boji pri Abrahámovej krištáľovej veži. Jednu stranu mala posiatu škrabancami, okrúhle okienka boli porozbíjané a dvere už presne nezapadali do rámu, pričom cez dieru sa dovnútra so skuvíňaním a pišťaním tlačil ľadový vzduch. Obrazovky a ovládacie panely na celej jednej stene boli čierne a na tých, čo ešte fungovali, blikal nepravideľný červený kruhový symbol.

Vládkyňa tieňov Scathach stála za Prometeom. Poznala ho ako svojho strýka, no on ju nikdy predtým nevidel, pretože v tomto časovom prúde sa ešte nenarodila – mala prísť na svet až po páde ostrova. Starší mal čo robiť, aby nad loďou nestratil kontrolu. Scathach držala ruky spojené za chrbtom a bojovala proti nutkaniu zovrieť operadlo jeho kresla. Okrem toho sa zúfalo snažila nepovracať sa. „Môžem ti pomôcť?“ spýtala sa.

Prometeus zabručal. „Už si niekedy riadila vimánu rukma?“

„Riadila som menšiu vimánu. . . kedysi dávno,“ priznala Scathach.
„Ako dávno?“ chcel vedieť Prometheus.

„Ťažko povedať. Zhruba pred desaťtisíc rokmi, plus-mínus storočie.“

„Tak potom mi nemôžeš pomôcť.“

„Prečo? Technológia sa zmenila?“ spýtala sa.

William Shakespeare sedel na pravej strane lode vedľa mohutného Saracénskeho rytiera Palameda. Anglický nesmrteľný sa na Scathach díval jasnomodrými očami, ktoré mu zväčšovali sklá obrovských okuliarov. „Viete, som zvedavý,“ začal. „Niektorí by ma dokonca nazvali všetečným.“

Scatty prikývla.

„Vždy to bolo mojou najväčšou slabinou... aj najväčšou prednosťou.“ Usmial sa a ukázal im pokazené zuby. „Zistil som, že kladením otázok sa človek kadečo dozvie.“

„Tak sa už pýtaj,“ zašomral Palamedes.

Shakespeare si ho nevšímal. „Skúsenosť ma naučila, že niektoré otázky by človek nikdy nemal položiť.“ Ukázal na kruhový symbol, ktorý načerveno blikal na hĺstke funkčných obrazoviek. „No vážne si myslím, že chcem vedieť, čo tamten symbol znamená.“

Palamedes sa dunivo zasmial. „Na to ti odpoviem aj ja, William. Nie som síce odborník na starobylé jazyky, ale zo skúsenosti viem, že keď niečo bliká načerveno, hlási to problémy.“

„Aké veľké problémy?“ vyzvedal Shakespeare.

„Prikazuje nám, aby sme opustili loď,“ odvetil Prometheus.
„Ale to si nijako zvlášť nevšímajte. Tieto staré vimány večne pred niečím varujú.“

Ľavé krídlo odrazu kleslo a oni počuli, ako niečo buchoce a škripe na spodnej strane lode.

Jana z Arku sa posunula na sedadle a vyzrela cez jedno z rozbitých kruhových okienok na ľavoboku. Vimána sa obtierala o vrcholky stromov a zanechávala za sebou cestičku padajúcich listov a polámaných vetiev. Jana úkosom pozrela na manžela a nadvihla tenučké obočie v tichej otázke.

Gróf Saint-Germain mykol plecami. „Úprimne verím, že človek by sa mal trápiť len tým, čo vie ovplyvniť,“ vyhlásil po francúzsky. „A my nad touto loďou nemáme nijakú kontrolu, takže by sme sa nemali trápiť.“

„Fakt filozofický prístup,“ zamrmľala Jana.

„Skôr praktický.“ Saint-Germain elegantne pokrčil plecami. „Čo najhoršie sa nám môže stať?“

„Havarujeme a zomrieme,“ odpovedala.

„Ale zomrieme spolu.“ Jemne sa usmial. „Taká smrť by bola najlepšia. Nechcem v tomto svete – a vlastne ani nijakom inom – žiť bez teba.“

Jana sa načiahla a Saint-Germain ju chytil za ruku. „Prečo mi trvalo tak dlho, kým som si ťa vzala za manžela?“

„Myslela si si, že som arogantný, ignorantský, vystatovačný a nebezpečný hlupák.“

„To ti kto povedal?“ dožadovala sa odpovede.

„Predsa ty.“

„A mala som pravdu, vieš?“

„Pravdaže viem.“ Saint-Germain sa zaškeril.

Ozvalo sa ďalšie buchnutie a celá loď sa zachvela. Cez pokrivené dvere dnu vleteli lesklé zelené listy.

„Okamžite musíme pristáť,“ zhodnotila Vládkyňa tieňov.

„Kde?“ zaujímal sa Prometheus.

Scathach neisto prešla k jednému z okrúhlych okienok a vyzrela von. Hnali sa ponad hustý prales. Na oblohe sa v lenivých špirálach vznášali ozrutné kožovité jaštery s krídlami, zatiaľ čo spomedzi stromov ako farebné šmuhy vyletovali vtáky so žiarivým perím. V korunách pobiehali, kričali a volali humanoidné tvory, ktoré vzdialene pripomínali opice, no telá mali operené, a z tieňov pod listami a konármi na vimánu uprene civeli obrovské oči.

Rukma sa opäť mykla, vzápätí prudko poklesla a pravým krídlom vytrhla úzky pás zelene. Celý les nesúhlasne zapišťal, zavyl a zareval.

Scathach sklonila hlavu a očami pobehovala zľava doprava. Prales sa bez prerušenia ťahal na všetky strany a mizol v hustých vzdúvajúcich sa oblakoch na obzore. „Nemáme kde pristáť,“ uznala.

„Viem,“ odpovedal Prometheus netrzeplivo. „Touto trasou som už letel.“

„Ako ďaleko ešte musíme zájsť?“ spýtala sa.

„Už len kúsok,“ odvetil Prometheus zamračene. „Musíme sa dostať k týmto oblakom. Potrebujeme sa udržať vo vzduchu ešte pár minút.“

William Shakespeare sa odvrátil od jedného z okienok. „Nemôžeme pristáť na stromoch?“ spýtal sa. „Niektoré vyzerajú dosť silné na to, aby váhu lode uniesli. Alebo by si sa mohol vznášať nad nimi a my by sme zliezli po lanách.“

„Pozri sa ešte raz, bard. Dovidíš na zem? Tieto sekvoje majú vyše stopäťdesiat metrov. Keby sa ti aj podarilo dostať sa na zem bez ujmy, podľa mňa by si neprešiel ani pár metrov a zožrala by

ta nejaká zubatá potvora s pazúrmí. Ak by si mal mimoriadnu smolu, ako prvé by sa k tebe dostali lesné pavúky a do tvojich útrobov by nakládli vajíčka.“

„Prečo by to bola mimoriadna smola?“

„Lebo pri ich vyliahnutí by si stále žil.“

„To je asi to najnechutnejšie, čo som v živote počul,“ zamrmľal Shakespeare. Vytiahol si zdrap papiera a ceruzku. „Musím si to zaznačiť.“

Vtom z veľikánskych hniezd v korunách stromov vzlietla trojica veľkých čiernych tvorov podobných supom a zaradila sa vedľa vimány. Scathach sa načiahla za svojimi mečmi, aj keď vedela, že keby na nich stvorenia zaútočili, nič by s tým nenarobila.

„Vyzerajú hladne,“ poznamenal Saint-Germain, keď sa nahol ponad Janu a vyzrel cez okienko.

„Tie sú hladné vždy,“ súhlasil Prometheus. „A na tejto strane letia ďalšie.“

„Sú nebezpečné?“ vyzvedala Vládkyňa tieňov.

„Sú to zdochlinožrúty,“ vysvetlil Prometheus. „Čakajú, kedy spadneme, aby sa mohli pohostiť na tom, čo z nás zostane.“

„Takže predpokladajú, že havarujeme?“ Scathach veľké vtáky pozorovala. Pripomínali jej kondory, no boli zhruba trikrát väčšie než akýkoľvek kondor, ktorého v živote videla.

„Vedia, že každá vimána skôr či neskôr havaruje,“ odvetil Prometheus. „Jednotlivé generácie videli toľko pádov, že majú tú informáciu vpísanú v DNA.“

Sklenená obrazovka rovno pred Starším odrazu sčernela a potom jeden po druhom zhasli všetky blikajúce červené monitory okrem jediného.

„Držte sa!“ zreval Prometheus. „A pripútajte sa!“ Mykol riadidlami dozadu a vimána rukma sa za stonania motora zdvihla kolmo do vzduchu. Celá loď sa znovu rozvibrovala a všetko, čo nebolo pripútané, zletelo dozadu. Ako vimána stúpala do výšky, riedke biele oblaky zhustli a vyplnili sa, takže v lodi zavládlo šero a na oknách sa odrazu zjavili krivolaké potôčiky dažďa. Teplota prudko poklesla a všetky plochy pokryli kvapôčky vody. Jediná fungujúca obrazovka všetkých zalievala karmínovou farbou, ktorá sa striedala s temnotou.

Scathach sa hodila na sedadlo, ktoré nebolo navrhnuté pre ľudské telo, a zovrela operadlá tak silno, že prastará koža popraskala. „Myslela som si, že chceme pristáť!“

„Vyveziem nás nahor – tak vysoko, ako sa len bude dať,“ odpovedal Starší príkro. Ryšavé vlasy mal prílepené k hlave a tenká vrstvička potu na jeho širokej tvári nabrala v svetle obrazovky farbu krvi.

„Nahor?“ zapišťala Scathach prenikavo. Sťažka prehltla a skúsila to znovu. „Nahor?“ zopakovala svojím zvyčajným hlasom. „Prečo nahor?“

„Lebo keď motor zhasne, budeme môcť plachtiť,“ odpovedal Prometheus.

„A kedy sa to podľá teba...“ začala Scathach.

Vtom sa ozval hlasný rachot a kabínu vimány rukma zaplaval zápach horiacej gummy. Hneď nato tiché bzučanie motora stíchlo.

„Teraz čo?“ dožadovala sa Scathach odpovede.

Starší sa oprel v kresle, ktoré bolo pre jeho telo primalé, a založil si ruky na mohutnej hrudi zakrytej brnením. „Teraz budeme plachtiť.“

„A potom?“

„Potom spadneme.“

„A potom?“

„Potom havarujeme.“

„*A potom?*“ naliehala Scathach.

Prometeus sa zaškeril. „Potom uvidíme.“

Piata kapitola

„Niten,“ obrátil sa alchymista k Japoncovi. „Ty si majster stratég. Čo navrhuješ?“

Niten naklonil ďalekohľad a prešiel pohľadom po ostrove uprostred zálivu sprava doľava a zasa späť. „Čítal si moju knihu?“ spýtal sa, no nečakal na odpoveď a pokračoval. „Proti nepriateľovi sa možno brániť tromi spôsobmi. Prvý je *tai-no-sen* – čakáš, kým zaútočí, a vyrazíš do protiútok. Potom existuje *tai-tai-no-sen*, pri ktorom zosúladiš čas útoku s tým jeho, takže sa do bitky vrhnete súčasne. A nakoniec máš, pravdaže...“

„*Ken-no-sen*,“ dokončil Prometeus. „Zaútočíš ako prvý.“

Niten sa pozrel na Staršieho. „Ty si moju knihu čítal. Som poctený.“

Prometeus sa zazubil. „To nemusíš. Našiel som v nej zopár chýb. A, ako inak, Mars nesúhlasil takmer s ničím, čo v nej píšeš.“

„To mi je jasné.“ Niten obrátil pozornosť späť k ďalekohľadu. „*Ken-no-sen*. Podľa mňa by sme mali zaútočiť prví, no skôr než

niečo podnikneme, musíme zistiť rozmiestnenie nepriateľov. Potrebujeme oči priamo na ostrove.“

„Môžem ti pripomenúť, že sme len štyria?“ spýtal sa Prometheus.

„Á!“ Niten sa odvrátil od ďalekohľadu a pozrel na skupinku. „Lenže tipujem, že nepriateľ to nevie.“ Usmial sa. „Môžeme ich presvedčiť, že nás je oveľa viac.“

„Na ostrove je uväznený duch Juana Manuela de Ayala,“ zapojila sa Perenelle. „S Alcatrazom je navždy spútaný a spolu s ním sú tam aj ďalší duchovia. Pomohli mi utiecť. Som si istá, že Juan nám pomôže aj teraz. Urobí čokoľvek, aby svoj ostrov ochránil.“

Niten sa usmial. „Duchovia a prízraky sú užitočným rozptýlením, ale na boj s netvormi budeme potrebovať niečo hmatateľnejšie. Ideálne niečo so zubami a s pazúrmí.“

Perenelle pomaly rozťahla pery do hrozivého úsmevu. „Na Alcatraze je, pravdaže, aj Areop-Enap.“

Prometheus sa zvrtol. „Pavúčí stavec! Myslel som si, že je mŕtvy.“

„Keď som ho videla naposledy, bol otrávený, lebo ho poštípali milióny múch. Vytvoril si pevný zámotok, aby sa uzdravil, ale žije.“

„Keby sme ho dokázali prebudiť...“ zamrmľal Prometheus. „V boji...“ Odmlčal sa a pokrútil hlavou. „V boji je poriadne hrôzostrašný.“

„Keď hovoríte o Pavúčom starcovi...“ prehovoril váhavo Niten. „Máte na mysli veľkého pavúka?“

„Veľkého,“ odvetili Nicholas a Perenelle jednohlasne.

„Veľmi veľkého,“ spresnila Perenelle. „A neuveriteľne mocného.“

Prometeus pokrútil hlavou. „Poznal som ho ešte predtým, ako sa zmenil. Zmena býva láskavá len zriedka, ale k nemu bola podľa mňa obzvlášť krutá.“

Vtedy sa neďaleko nich zhromaždila veľká skupina usmiatych japonských turistov, ktorí začali fotografovať ostrov, jeden druhého aj červeno-zelených papagájov poletujúcich nad ich hlavami. Nesmrteľní a Prometeus to vzali ako signál, aby sa po móle pohli ďalej.

„Musíme potvory zadržať na ostrove,“ zhodnotil Nicholas potichu, keď vykročili. „Ak budú všetky na jednom mieste, mesto ubránime jednoduchšie.“

Prometeus pokrútil hlavou. „Tu nejde len o obranu mesta, Nicholas. Tie potvory musíme zničiť. A čas nie je práve náš priateľ. Môžem ti zaručiť, že sem mieri každá zlomyselná bytosť na americkom západnom pobreží. Prídu sem všetci Temní Starší aj ich sluhovia. Proti toľkým protivníkom bojovať nemôžeme.“

„Ani nemusíme,“ namietol Niten rázne. „Mali by sme sa vždy zamerať len na jedného nepriateľa. Najprv vyriešme to, čo máme rovno pred nosom.“ Naklonil hlavu k ostrovu. „Temní Starší chceli, aby stvorenia z Alcatrazu šíрили strach a zmätok v celom meste. Ak tomu zabránime, podarí sa nám narušiť ich plány. A jasné, určite sa blížia aj ďalší, ale sú to jednotlivci a my ich nepochybne dokážeme zvládnuť.“

„Okrem toho nemusíme byť len štyria,“ dodala Perenelle. „Žijú tu aj iní – nesmrteľní ako my alebo nesmrteľní lojálni mierumilovným Starším či druhej generácii. Postavia sa na našu stranu. Mali by sme ich kontaktovať.“

„Ako?“ chcel vedieť Prometeus.

„Mám ich telefónne čísla,“ odpovedala Perenelle.

„Tsagaglatal bude bojovať s nami a rozsah jej síl nepozná nikto,“ pokračoval Nicholas.

„Je to stará žena,“ namietol Niten a pokrútil hlavou.

„Tsagaglatal má mnohé tváre – je chybou vidieť v nej iba starú ženu,“ poznamenala Perenelle.

„Ak máš nejaké kontakty, zavolaj im,“ požiadal ju Niten rozhodným tónom. „Nech všetci prídu sem.“ Obrátil sa k Staršiemu. „Prometeus, ty si pán ohňa. Mohol by si ostrov pokropiť ohnivým dažďom?“

Veľký Starší smutne pokrútil hlavou. „Mohol, ale bol by veľmi riedky a načisto by ma zničil. Som starý, Niten, a zomieram. Stratil som svoju Ríšu tieňov a zostáva mi už len trocha aury. . . možno tak akurát na jedno posledné veľkolepé vzplanutie.“ Odhalil zuby v neveselom úsmeve. „A to by som si rád nechal na samý koniec.“

Japonský nesmrteľný prikývol. „Rozumiem ti.“

„Svoje snahy teda zameriame na ostrov,“ uzavrel Nicholas. „Ešte predtým však potrebujeme zistiť, čo sa tam deje.“

„Môžeme vyskúšať jasnovidectvo,“ navrhla Perenelle.

Nicholas pokrútil hlavou. „Je príliš obmedzujúce a trvá prídlho. Videli by sme len to, čo sa odráža v skle alebo vo vode. Potrebujeme širší uhol pohľadu.“

Odzrazu znehybnel a naširoko sa usmial. „Pamätáš si Pedra?“ spýtal sa.

Perenelle naňho chvíľu nechápavo hľadela, ale potom jej tvár rozžiaril úsmev. „Pedra. Pravdaže si ho pamätám.“

„Kto je Pedro?“ vyzvedal Niten.

„Kto bol Pedro. Už nežije. Zomrel pred takmer sto rokmi,“ odpovedala Perenelle.

„Brazílsky kráľ Pedro?“ spýtal sa Prometheus. „Alebo Pedro Portugalský? Ten objaviteľ a vynálezca?“

„Bol to papagáj, ktorého sme pomenovali po dobrom priateľovi Periquillovi Sarnientovi,“ vysvetľovala Perenelle. „Niekoľko desaťročí sme mali kakadu zlatochochlého. Hovorím síce ‚mali‘, ale v skutočnosti bol naviazaný na Nicholasa a mňa len toleroval. Našli sme ho ako opustené mláďa, keď sme v devätnástom storočí prehľadávali ruiny Nan Madol. Žil s nami skoro osemdesiat rokov.“

Prometheus pokrútil hlavou: „Aj tak nechápem...“

Nicholas si ho nevšímal. „Papagáje sú pozoruhodné vtáky,“ pokračoval. Keď vystrel ľavú ruku, v slanom vzduchu takmer nepatrne zavanula vôňa mäty. Pery sa mu začali pohybovať a pomedzi ne mu potichu syčal vzduch. Znenazdajky začuli mávanie krídel a na Nicholasovu natiahnutú pažu sa usadil pôsobivý papagáj s červenou hlavou a so zeleným telom. Naklonil hlavu nabok a spýtavo si ho obzeral veľkým strieborno-zlatým okom. Po pár sekundách sa mu začal po ruke pomaly posúvať vyššie. Alchymista mu opakom prsta prešiel po hrudi. „Papagáje sú mimoriadne inteligentné a majú priam zázračný zrak. Oči niektorých druhov vážia viac než ich mozgy. Vidia v infračervenom a ultrafialovom spektre a vnímajú dokonca aj svetelné vlny.“

„Alchymista...“ oslovil ho Prometheus.

Nicholas sa sústredil na papagája a zľahka mu fúkol na mihotavé farebné perie. Papagáj si pošúchal vrch hlavy o Flamelovo čelo a začal mu upravovať huňaté obočie.

„Alchymista,“ zopakoval Prometheus s náznakom podráždenia v hlase.

„John Dee a jemu podobní používajú na špehovanie potkany a myši,“ vysvetlila Perenelle. „Nicholas sa však za dlhé roky naučil dívať očami nášho papagája. Ide o úplne jednoduchý prenos. Zahalíte stvorenie do svojej aury a jemne ho usmerňujete.“

„Pedro nám neraz zachránil život,“ doplnil Nicholas potichu. „Postupom času sa naučil škriekať, keď zachytil čo i len závan Deeho sírového smradu.“ Priblížil ku klinochvostovi tvár a on mu prešiel zobákom po čele tam a späť a začal mu upravovať pre zmenu krátke vlasy. „Pridržal by si ma, Prometheus?“ požiadal. „Trochu sa mi zatočí hlava.“

„Prečo?“ zaujímal sa Niten zmätene.

„Lebo sa chystám lietať,“ zašepkal alchymista. Naklonil hlavu a papagáj jeho pohyb napodobnil. Okamih si hľadeli do očí, potom slaným vzduchom prenikla vôňa mäty a klinochvost sa zachvel. Ako Flamel vtáka pohládzal, jeho prsty mu na perí zanechávali takmer neviditeľné mihotavé pružky zelenej farby. Napokon zavrel oči... a žlté oči papagája odrazu zostali bledé, takmer bezfarebné.

Keď vták znenazdajky zamával krídlami a vzniesol sa do vzduchu, alchymista klesol k zemi a Prometheus ho zachytil.

Šiesta kapitola

„Naozaj ste naši rodičia?“ chcela vedieť Sophie.

„Čo je to za otázka?!“ oborila sa na ňu Isis.

Sophie s Joshom na seba pozreli. Boli usadení na dvoch úzkych sedadlách priamo za Isis s Osirisom a Virginia Darová čupela na zemi za nimi. Josh sa jej pokúsil prenechať svoje miesto, ale ona mu povedala, že uprednostňuje nebyť pripútaná. Keď mu ďakovala, potľapkala ho po líci a jemu po jej dotyku celým telom prebehla vlna horúčavy.

Richard Newman – Osiris – sa otočil v čiernom koženom kresle k nim a usmial sa. „Áno, naozaj sme vaši rodičia. A naozaj sme archeológovia a paleontológovia – teda aspoň vo vašej Ríši tieňov. Všetko, čo o nás viete, je pravda.“

„Až na to, že ste aj Isis a Osiris, vládcovia Danu Talis,“ dodal Josh. „A že nestarnete a ste nesmrteľní.“

Osiris sa väčšmi usmial. „Vravím, že všetko, čo o nás viete, je pravda. Netvrdím, že o nás viete všetko.“

„Ako vás máme oslovať?“ zaujímala sa Sophie.

„Tak ako vždy,“ odvetila Isis, riadiac krištáľovo-zlatú vimánu. Ruku s dlhými prstami mala priloženú na sklenenom paneli a jemnými pohybmi palca a ukazováka zdvíhala bzučiacu loď do vzduchu.

Sophie sa jej dívala na zátylok. Žena pred ňou vyzerala, rozprávala aj sa hýbala ako jej matka... no... niečo na nej bolo iné, akési nesprávne. Sophie úkosom pozrela na svoje dvojča a inštinktívne vedela, že sa cíti rovnako. Muž, ktorý vyzeral ako ich otec, sa na nich usmieval a jeho výraz tváre bol presne taký, aký poznala zo svojho sveta – v kútikoch očí sa mu vytvorili vejáriky vrások a okolo úst sa mu zjavili drobné záhyby. Pery držal pevne zovreté rovnako ako ich otec, ktorý pri úsmeve nikdy neotváral ústa. Sophie si vždy myslela, že sa hanbí za svoje dlhé očné zuby. Keď bola malá, hovorieval im „upírske zubiská“. Vtedy sa na tom smiala, ale teraz ju z tých slov priam mrazilo.

„Asi vám budem hovoriť Isis a Osiris,“ ozvala sa napokon, lebo jej to oslovenie pripadalo *správnejšie*. Kútikom oka videla, že Josh súhlasne prikyvuje.

„Ako len chceš,“ odpovedal Osiris pokojne. „Určite sme vás šokovali. Odvezieme vás do paláca a zoženieme vám niečo pod zub. Potom bude hneď všetko jednoduchšie.“

„Do paláca?“ vyzvedal Josh.

„Iba do malého. Väčší máme v neďalekej Ríši tieňov.“

„Takže tu vládnete?“ spýtala sa Virginia Darová z podlahy.

Osirisovi po jej otázke preblysol po tvári takmer nebadateľný náznak podráždenia. „Vládeme, ale nie sme najvyšší panovníci. Na čele stojí niekto iný.“

„Ale už to tak dlho nezostane,“ poznamenala Isis, otočila hlavu a venovala manželovi úsmev.

Keď sa Osiris usmial tentoraz, o spodnú peru sa mu opreli špicaté zuby. „Dlho už veru nie,“ súhlasil. „Budeme vládnuť tomuto svetu aj všetkým ostatným.“

„Takže jednoznačne sme na Danu Talis,“ skonštatoval Josh, takmer akoby sa rozprával sám so sebou. Zdvihol hlavu a vyzrel zo svištiacej vimány, no na svojej strane videl len kráter obrovskej sopky, z ktorého sa k oblohe dvíhal tenký prúžok sivobieleho dymu. „Slávnom zdroji všetkých legiend o Atlantíde.“

„Áno, toto je Danu Talis.“

„V akom období?“ chcel vedieť Josh.

Osiris mykol plecami. „Ťažko povedať. Ľudia svoje kalendáre znovu a znovu upravovali tak často, že presné meranie je nemožné, ale v porovnaní s vašim časom na Zemi tu máme zhruba o desaťtisíc rokov menej.“

„Naším časom?“ spýtal sa Josh. „A vašim nie?“

„Toto je náš čas, Josh. Váš svet je len tieňom tohto.“

„Veď ste žili aj v našom svete.“

„Žili sme v mnohých svetoch aj v mnohých obdobiach,“ odvetila Isis.

„Vaša matka má pravdu,“ pritakal Osiris. „Už tisíceky rokov prechádzame z jedného sveta do druhého a pravdepodobne sme preskúmali viac Ríš tieňov než ktorýkoľvek iný Starší.“

„Takže ste Starší?“ zapojila sa Sophie.

„Áno, sme.“

„A my sme potom čo?“ chcel vedieť Josh. „Starší alebo druhá generácia?“

„To sa ešte uvidí,“ odpovedal Osiris. „V tomto konkrétnom časovom bode ešte druhá generácia neexistuje, a ak všetko pôjde podľa plánu, tak existovať ani nebude. Jej príslušníci sa začali rodiť až po potopení ostrova.“

„Najdôležitejšie je, že ste tu, obaja máte prebudené schopnosti a dostali ste výcvik vo viacerých mágiách živlov,“ dodala Isis.

Lod' klesla a odrazu sa pred nimi a pod nimi zjavilo rozľahlé kruhové mesto pripomínajúce labyrint. Kanály, ktoré obklopovali mohutnú pyramídu uprostred, sa na slnku ligotali nastrieborno a nazlato, ulice sa hemžili ľuďmi a na vrcholoch malých pyramídok roztrúsených v zástavbe žiarili horiace fakle alebo farebné vlajky. Zdalo sa, že domy, paláce, chrámy a sídla sú postavené v tuctoch architektonických štýlov. Na okrajoch mesta sa rozkladalo veľké bludisko nízkych polorozpadnutých budov.

„Je poriadne obrovské,“ vydýchol Josh.

„Je to najväčšie mesto na svete,“ vyhlásil Osiris hrdo. „Samotný stred sveta.“

Josh ukázal na ozrutnú pyramídu, okolo ktorej bolo očividne vybudované všetko ostatné, a na rozložitý palác za ňou. „Ideme do tamtoho paláca?“

„Ešte nie.“ Osiris sa usmial. „Toto je kráľovský Slnečný palác, kde v súčasnosti býva vládca Danu Talis Aton.“

„Vyzerá rušne...“ zhodnotil Josh.

Isis sa znenazdajky predklonila a vimána prudko poklesla. „Osiris!“ zvolala a v hlase sa jej zreteľne ozývalo znepokojenie.

Jej manžel sa zvrtol, nahol sa dopredu a zahľadel sa na pyramídu. V povetrí nad palácom sa vznášala záplava vimán všet-

kých tvarov a veľkostí a na zemi zaujímali pozíciu rady strážcov v čiernom brnení. Pred budovou sa motal početný dav a zo všetkých okolitých ulíc k nej prúdili ďalší ľudia.

Isis úkosom pozrela na Osirisa. „Kým sme boli preč, tuším sa niečo udialo,“ zhodnotila potichu.

„Bastet!“ zasyčal Osiris. „Mohol som čakať, že si nedá pokoj. Zmena plánu. Leť dolu. Musíme to okamžite vyriešiť.“

„Dolu?“ spýtala sa Isis. Motor okamžite stíchol na tlmené kvílenie a loď s jemným kolísaním zavisla nad veľkým trhoviskom, ktoré bolo plné stánkov s farebnými strieškami. Na priestranstve sa tisli územčistí ľudia s výrazne opálenou pokožkou a väčšina z nich mala na sebe obyčajné biele vlnené rúcha alebo biele košeľe a nohavice. Niekoľkí na vimánu pozreli, ale mimoriadnu pozornosť jej nevenovali. Rozbehli sa k nej len dvaja Anubisovi bojovníci v koženom brnení so štítmí a s kopijami v rukách, no keď zbadali, kto sa v nej vezie, prudko sa zvrtili a zmizli v bočnej uličke. Loď pristála uprostred námestia v oblaku prachu.

„Dvojčatá nechávam v tvojej opatere, Virginia,“ ozval sa Osiris, keď sa vrchná časť vimány otvorila.

„V mojej?“ Virginia Darová prekvapene zažmurkala.

Osiris prikývol. „Presne tak.“

Isis sa posediačky otočila a pozrela na Sophie s Joshom. „Chodte s Virginiou. My s otcom sa čoskoro vrátíme – navečeriame sa ako rodina a pritom sa porozprávame. Sľubujem, že vám odpovieme na všetky otázky. Čakajú vás veľké veci. Budete oficiálne uznaní za dvojčatá so zlatou a striebornou aurou. Ostatní vás budú uctievať. Budete vládnuť. Ale teraz utekajte.“

Dvojčatá si odopli pásy, vyšli do neskorého popoludnia a zhlboka sa nadýchli, aby si z pľúc vyhnali suchý kovový zápach ozónu z vimány. Trhovisko naplňala tisícka zvláštnych a nie úplne príjemných pachov. Cítili čerstvé aj hnilé ovocie, exotické korenie a priveľa neumytých tiel natlačených tesne vedľa seba.

„Kam idete vy?“ spýtala sa Virginia Osirisa.

Starší zastal vo dverách vimány. „Musíme zájsť do paláca a ja nechcem deti ohroziť,“ vysvetlil. Ukázal na zlatú vežu, ktorá sa dvíhala nad strechami. Navrchu povievala vlajka s výšivkou pripomínajúcou zdobené oko. „To je náš dom. Chodte tam a počkajte na nás.“ Rozhliadol sa po námestí. Väčšina obchodníkov naňho zízala a niektorí z nich pri pohľade na vysokého holohlavého muža nedokázali zakryť odpor. Osiris sa pomaly poobzeral po dave, no ani jeden človek mu nepozrel do očí. „Nikto vám neublíži,“ prehovoril zvučným hlasom, ktorý sa rozliehal po námestí. „Nikto sa o to ani len nepokúsi. Vedia, že moja pomsta by bola strašná.“ Predklonil sa a položil Virginii ruku na ľavé plece, ale ona ju zo seba okamžite striasla. „Ochráň moje deti, nesmrteľná,“ oslovil ju potichu. „Ak by sa im niečo stalo, vôbec by som sa nepotešil. A ty tiež nie.“

Virginia sa Staršiemu uprene zadívala do modrých očí a on odvrátil zrak ako prvý. „Nemám rada, keď sa mi niekto vyhráža,“ vydýchla.

„To predsa nie je vyhrážka,“ odvetil takmer šepotom. Potom vystúpil z vimány a davom prebehol tichý ston. „Dávam vám na známosť, že títo traja sú pod mojou ochranou,“ zahrnel. „Pomáhajte im, usmerňujte ich a chráňte a ja sa vám štedro odmením. Stavajte im do cesty prekážky, pošlite ich nesprávnym

smerom alebo im ublížite a všetci zažijete moju pomstu. Dávam vám svoje slovo a vy viete, že moje slovo je zákonom.“

„Vaše slovo je zákonom,“ zašumel zástup. Niektorí starší muži a ženy klesli na štyri a pritisli čelá na dlažobné kamene, pár mladších ľudí iba sklonilo hlavy.

Osiris na skupinku mladých zazrel. „Keby som mal viac času, dal by som im za ich opovážlivosť príučku...“ zašomral a znovu nastúpil do vimány. „Chodte a nemotajte sa. Mierite rovno k budove s vlajkou. My dvaja sa vrátíme čo najskôr.“

Bočná strana vimány sa za ním zavrela a loď sa s vrčaním vzniesla do vzduchu. Sophie, Josh a Virginia Darová zostali uprostred námestia sami. Rukma sotva zmizla za strechami, keď k nim ponad hlavy davu priletela rajčina a rozstrekla sa na zemi pri Joshových nohách. Po nej nasledovala druhá a tretia.

„Som rád, že ľudia si Isis a Osirisa skutočne vážia,“ prehodil Josh.

„Poďme,“ skríkla Virginia, oboch schytila pod pazuchy a ťahala ich dozadu. „Zvyčajne sa to začne jedlom...“

Na zemi zarachotila skala a rozbila sa na menšie kúsky.

„... ale vždy sa to skončí kameňmi.“

Siedma kapitola

*F*arby.

Jasné, žiarivé farby...

Mihotavé a tancujúce vlákna dúhy...

Pulzujúce pásy svetla...

Nicholas vyletel nad mólo a stúpал čoraz vyššie na takmer neviditeľných vlnách vzduchu, ktoré sa krútili a vírili pod telom papagája. Keď pozrel dolu, pod sebou zbadal hlúčik ľudí a uprostred neho rozoznal sám seba.

Letel.

A cítil sa pritom neuveriteľne.

V istom období svojho života sa na oblohu vznášal takmer každý deň a díval sa na svet Pedrovými očami. Čaru lietania predtým nikdy ktovieako nerozumel, ale keď plachtil nad ostrovnými džungľami Pacifiku, kľukatými zručanými uličkami Ríma či mozaikou zelených polí Írska a hľadel nadol veľkými očkami papagája, odrazu všetko pochopil. V tých chvíľach mu

bolo úplne jasné, prečo Leonardo da Vinci venoval tak veľa času vytváraniu lietajúcich strojov. Klebety možno neklamali – možno bol Leonardo skutočne nesmrteľný a naučil sa pozorovať svet očami vtákov.

Hoci bol už podvečer a svetla ubúdalo, alchymista okolo seba vďaka papagájovi videl rozochvenú žiaru a farebné pruhy. Embarcadero planulo nažlto a nazlato a vyžarovalo nad vodu pásy horúčavy.

Nicholas cítil, ako mu vietor ovieva telo a ako sa pierka so suchotom vzdúvajú a obtierajú jedno o druhé. Roky lietania s Pedrom ho naučili, že nemá rozmýšľať, ale jednoducho sa sústrediť na svoj cieľ a dovoliť, aby sa vedenia ujala papagájova prirodzenosť. Vodu pod ním kalili fosforeskujúce bublinky a hemžila sa horúcimi a studenými prúdmi.

Alcatraz bol od pobrežia vzdialený necelé dva kilometre, čo pre divé papagáje vôbec nebolo ďaleko, no Nicholas vedel, že let ponad vodu bude vtákovi nepríjemný. Stačila len neurčitá myšlienka na pevninu a klinochvost sa prudko otočil a zamieril späť k rozžiarenému Embarcaderu. Vzápätí zaškriekal a vtáky na pobreží, ktoré pokrývali strechy záplavou farieb, ho privítali rovnakým zvukom.

Keď si Nicholas znovu predstavil charakteristickú siluetu Alcatrazu, klinochvost takmer zdráhavo zmenil smer a vyletel nad more. Zdvihol sa do výšky, vzdialil sa od slanej spíšky a postaral sa, aby mal alchymista na ostrov dobrý výhľad. Na dlhom, nízkom a nepeknom kúsku zeme sa vypínala biela väzenská budova a nad ňou sa k oblohe týčil vysoký prst majáka. Za Nicholasovým chrbtom sa napravo vynímal Bay Bridge, ktorý pôsobil

ako stuha červených a bielych lúčov, zatiaľ čo most Golden Gate v diaľke vyzeral ako vodorovná šmuha, na ktorej žiarili mihotavé pásy horúčavy a teplého vzduchu.

Alcatraz bol, naopak, ponorený do absolútnej tmy a zo zeme nevyžarovalo vôbec nijaké teplo.

Keď sa Nicholas priblížil k ostrovu, bolo mu jasné, že Pernelle mala pravdu. Vo vzduchu nad pobrežím sa nevznášal nijaký iný vták. Večne prítomné čajky, ktoré vyhľadávali skaly na ostrove a zahaľovali ich do bielej farby, zmizli, a keď alchymista priplachtil bližšie, uvedomil si, že sa tam vôbec nič nehýbe. Nevidel kormorány ani holuby. Alcatraz bol však vtácou rezerváciou a každý rok tam chodievali hniezdiť tisíce vtákov.

Nicholasa striaslo a cítil, že sa zachvelo aj telíčko vtáka. Niečo sa tam poriadne nakrmilo.

Keď klinochvost priletel nad skalnaté pobrežie, klesal a stúpал vo vzdušných prúdoch a napokon sa zniesol nad prístavisko, kde pristál na stánku s mapami a turistickými sprievodcami. Nicholas ho nechal chvíľu oddýchnuť. Papagáj preskakoval z jednej nohy na druhú a otáčal sa v kruhu, takže alchymista mal na prístavisko dokonalý výhľad. Nebolo tam ani nohy a zároveň ani stopy po črne Čierneho jastraba. Nicholas sa utešoval skutočnosťou, že nevidí žiadne trosky, a dúfal, že nesmrteľný nereidám nepodľahol.

Jedinou myšlienkou popohlnal vtáka nahor a on začal pomaly krúžiť nad kníhkupectvom a Budovou číslo šesťdesiatštyri. Keď vyletel ešte vyššie, vzniesol sa nad zničený dom dozorcov a Nicholas prvýkrát od príchodu na ostrov zazrel slabé pulzujúce svetlo. Klinochvost zosadol na jeden z kovových nosníkov po-

dopierajúcich rozbúraný dom a bokom prešiel po tyči, pazúrmí škrabotajúc na kove. Napokon pozrel dolu. V kúte rozvalín zakrývala zrúcané steny a deravú podlahu akási ozrutná masa, ktorá vyzerala ako hruda stvrdnutého blata. Nicholas vďaka prenikavému zraku papagája dokázal pod škrupinou rozoznať siluetu obrovského tvora tuho zvinutého do kľbka a zamotaného v priveľkom počte nôh. Bol to pavúk, ktorý pomaly a pravidelne pulzoval. Areop-Enap bol nažive.

No kde sú ostatní?

Čierny jastrab predsa na ostrove vysadil Marsa, Odina aj Hel. Všetci hádam nezomreli, či áno? A kde sú potvory? Perenelle v celách videla domácich škriatkov, trolov aj goblinov. Zazrela minotaurie mláďa, aspoň jedného wendiga aj démona o-ni a ďalšiu chodbu vraj okupovali draky, wyverný a ohniváky.

Papagáj už začínal byť unavený a Nicholas vedel, že ho musí zakrátko vrátiť na pevninu. Ešte sa rýchlo poobzerá a pred súmrakom zamieri naspäť. Obletel maják, a keď odrazu zachytil záblesk svetla, vzniesol sa ponad budovu väznice a klesol na dvor.

Žiarila odtiaľ záplava energie.

Po veľkých dlaždiciach sa plazili prízračné zvyšky neuveriteľne silných aurí a zvíjali sa ako hady. Po zemi boli rozptýlené chumáče ničím nekalenej zlatej, jagavej striebornej a zapáchajúcej sírovožltej, ako aj vlákno bledozelenej. Uprostred dvora sa nachádzal miznúci náznak štvorca, kde sa mihotali pozostatky starobylej energie, a na kameňoch zostal jemný obrys štyroch mečov.

Kdesi sa s buchotom otvorili dvere, a keď dvor zaplavilo svetlo, papagáj vzlietol. Nicholas sa obrátil a videl, ako cez úzke

dvere prechádza Odin a uháňa nadol po kamenných schodoch. Jednooký Starší pod schodiskom zastal a s krátkou kopijou v každej ruke sa obrátil smerom, odkiaľ prišiel.

Vtom sa vo dverách zjavil Mars a držal ich otvorené, aby cez ne mohli prebehnúť Machiavelli s Billym Kidom, ktorí medzi sebou niesli Hel. Staršia mala ruky prehodené cez ich plecia, nohy ťahala po zemi a nechávala za sebou cestičku tmavej tekutiny. Mars kovové dvere zatresol a oprel sa o ne chrbtom. Z čiernej koženej bundy bojovníka zostali len zdrapy a z krátkeho meča v jeho ruke kvapkala jasnomodrá kvapalina. Nicholas aj v hustnúcom šere rozoznal, že mu z očí srší vzrušenie. Dvere za Marsom sa zatriasli v ráme, ale Starší sa zaprel a držal ich zavreté, až kým Machiavelli s Billym nezišli po schodoch a Odin sa nepostavil za nich, aby im kryl chrbát.

Mars potom na pokyn jednookého Staršieho odskočil od dverí... presne vo chvíli, keď cez kov prerazil ostrý kel, potiahol nahor a prerezal vráta ako papier.

Mars s Odinom zaujali miesta pod schodiskom a chránili Machiavelliho s Billym, ktorí na veľkých stupňoch na dlhšej strane dvora ošetrovali Hel rany. Billy si stiahol opasok a omotal ho Staršej okolo doráňaných nôh. Ruky mal pokryté jej tmavou krvou.

Tichý a neviditeľný papagáj im krúžil nad hlavami.

Nicholas sa snažil pochopiť, čo vidí. Mars a Odin spolupracovali s Billym a Machiavellim a ochraňovali ich, kým sa Američan venoval Heliným ranám. Alchymista bol zmätený – Talian sa s Flamelovcami ani náhodou nepriatelil, ich zámerom vôbec nebol naklonený a celý svoj dlhý život bojoval na strane

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tajomství nesmrtelného
Nicholasa Flamela 6: Vedma.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.